

การทำงานที่บริษัทเกี่ยวกับการทำประกันนั้น บรรดานักวิชาการส่วนใหญ่ลงมติว่าเป็นอาชีพที่ไม่อนุญาตให้กระทำตามหลักการของศาสนาโดยให้เหตุผลว่า ประการแรก การทำประกันเกี่ยวพันกับดอกเบี้ย เนื่องจากเมื่อพวกเขาจ่ายเงินของเราไปแล้ว เขาก็ฝากธนาคารเพื่อถือดอกเบี้ย บางบริษัทก็ออกเงินกู้ก็มี ประการที่สอง การทำประกันถือว่าเป็นการตกลงที่ไม่ยุติธรรม ตัวอย่างเช่น เราทำประกันสุขภาพ โดยเก็บเงินประกันปีละ (สมมุติว่า) 10,000 บาท โดยหลังจากที่เราให้เงินเขาไปแล้ว อีกสองสัปดาห์ เราเป็นเจ็บป่วยต้องเข้าโรงพยาบาลซึ่งเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 20,000 บาท เช่นนี้ถือว่าทางบริษัทเสียเปรียบ และผู้ทำประกันได้เปรียบ ในทางตรงกันข้าม เราจ่ายเงินไปให้ทางบริษัท 10,000 บาท ภายในหนึ่งปี เรามิได้เป็นอะไรเลย เช่นนี้ทางผู้ทำประกันเสียเปรียบ และทางบริษัทได้เปรียบ ซึ่งคล้ายกับหลักการของศาสนาที่ว่า ไม่อนุญาตให้ค้าขายปลาที่อยู่ในบ่อโดยยังไม่ได้จับปลาขึ้นมาให้เห็นก่อน ทำนองนี้เป็นต้น 2. ส่วนการซื้อสิ่งของแบบเงินผ่อนไม่ว่าจะเป็นบ้าน, รถยนต์ หรืออื่นๆ ประเด็นข้างต้น บรรดานักวิชาการมีความเห็นเป็นสองทศนะ ทศนะแรก อนุญาตให้ซื้อขายแบบผ่อนส่งได้ ทั้งนี้ให้เหตุผลว่า ขอมรับในข้อตกลงนั้น อีกทั้งเงินที่เพิ่มมาไม่ใช่ดอกเบี้ย เพราะมิได้ระบุว่าจะทำอะไร? เพียงแต่เงินที่เพิ่มมานั้นเป็นค่าเสียเวลา เพราะถ้าซื้อเงินสดผู้ขายก็สามารถนำเงินไปหมุนต่อได้อีก ตัวอย่างเช่น นายมุหัมมัดซื้อนาฬิกาจากนายยูสุฟโดยตกลงกันว่า ถ้าซื้อเงินสดเรือนละ 10,000 บาท แต่ถ้าหากว่าอีก 2 เดือนถึงจะจ่าย เช่นนี้ฉันจะขายให้ในราคา 10,500 บาท หากนายมุหัมมัดตกลงจะซื้อแบบ 2 เดือนถึงจะจ่ายเงิน เช่นนี้ถือว่าการซื้อขายใช้ได้ ถูกต้องตามหลักการศาสนา ทศนะที่สอง ไม่อนุญาตให้ซื้อแบบยืดเวลา หรือแบบเงินผ่อน แต่ถ้าจะยืดเวลาจ่าย หรือแบบเงินผ่อน จะต้องซื้อขายกันในราคาเดียวกันกับราคาซื้อเงินสด ตัวอย่างเช่น นายมุหัมมัดซื้อนาฬิกาจากนายยูสุฟแบบเงินสดในราคา 10,000 บาท หากนายมุหัมมัดตกลงซื้อแต่จะจ่ายเงินอีก 2 เดือนข้างหน้า หรือทยอยจ่าย เช่นนี้ก็ต้องจ่ายเพียง 10,000 บาทเท่านั้น ไม่อนุญาตให้จ่ายเกินกว่า 10,000 บาท เมื่อมีการขัดแย้งข้างต้น เช่นนั้นผู้อ่านจะเลือกทศนะใดก็เป็นสิทธิ์ของผู้อ่านเองทั้งสิ้นนะครับ แต่ถ้าถามผมว่าชอบทศนะใด ผมขอตอบว่า ผมยังชอบทศนะที่สองนะครับ เพราะรู้สึกว่ามันปลอดภัยดี (วัลลอฮูอะอ์ลัมบิศเศาะวาบ) วัสสลาม